

DAN
LUNGU

Fetița care se juca
de-a Dumnezeu

roman

POLIROM
2018

Autorul mulțumește Fundației quartier21 și Forumului Cultural Austriac de la București pentru rezidență de creație la MuseumsQuartier Viena în perioada decembrie 2011 – martie 2012, fără de care această carte nu ar fi fost posibilă.

© 2014, 2016, 2018 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezentă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Andere Andrea Petrlik/Shutterstock.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

LUNGU, DAN

Fetița care se juca de-a Dumnezeu / Dan Lungu. –
Ed. a 3-a. – Iași: Polirom, 2018

ISBN print: 978-973-46-7165-6
ISBN ePUB: 978-973-46-4952-5
ISBN PDF: 978-973-46-4953-2

821.135.1

Printed in ROMANIA

Pe ea dacă o dă afară Signora, se duce direct la tren și bocește până în România. Nona chicoștește de mama focului. S-a îndrăgostit de literatura polițistă în ultima vreme. San Antonio, Georges Simenon și Chandler în special. Ea nu mai citise din generală și primii ani de liceu chestii de astea. Îi plăceau romanele de aventuri, spionaj, enigme... și, bineînțeles, de dragoste. Rodica Ojog-Brașoveanu, da. *Bună seara, Melania!* Sfinx, Enigma, Cheia. Horia Tecuceanu. Haralamb Zincă. *Moartea vine pe bandă de magnetofon.* George Arion... *Atac în bibliotecă...* Nona o anunță cu satisfacție că e gata. A închis cartea, dar nu-i dă drumul din mână. Privește coperta îndelung, de parcă acum o vede prima oară. Apoi îi cere scuze că a ținut-o atâtă și încep pregătirile pentru noapte.

A ieșit în living. E unspe fără un sfert și Nona încă se mai sucește în așternuturi, o audе de dincoace de ușă. Nu poate adormi sau, dimpotrivă, deja visează. Crime, ce altceva după un polițier! Totuși, mai degrabă pare că se chinuie să adoarmă. Între camerele lor e baia, nu răzbesc zgomotele dintr-o parte în alta, dar încă nu ar risca să intre cu Laura. Doar când tragi apa se audе, de parcă îți-o toarnă cineva fix în cap. Sus, la etaj, e liniște. Proprietarii au oftat ce au oftat și au adormit. Vin de la serviciu, mănâncă și trag la aghioase aproape imediat. Bine, că masa durează... Uneori le place să vorbească despre cum Italia se duce de răpă... Că viața e tot mai grea... Vorbesc și tot bagă bunătățuri în gură... Legume, brânzeturi fine, păstrămuri, sosuri delicate... Atențи la calorii și la cum trebuie combinate mâncărurile pentru o dietă echilibrată... Devine un coșmar să trăiești în Italia, îi încredințează el, în timp ce adulmecă

cum se cuvine vinul... În timpul săptămânii, doar la știri ce se mai uită, foarte rar la câte un film. El preferă filmele documentare, dar nu despre natură și animale. Politică, istorie, spionaj, scandaluri celebre. Nici sportul nu-l prea interesează. Doar fotbalul, când joacă Italia. Nu numai Italia, ci toată Europa o ia razna... îi asigură el. După prăbușirea Zidului, începe invazia noilor barbari. Șomajul crește, nivelul de trai scade, apar probleme sociale și escala-dează infracționalitatea, stânga ia amploare și la alegeri se votează ca naiba... Signor lucrează la bancă. Nu lucrăm cu bani, ci cu încredere, se laudă el. Dar pe fața lui mereu se poate citi neîncrederea, sub politețea întinsă ca o măgarină. Signora lucrează la poștă, șefă de serviciu. Are o severitate pe chip pe care o mai păstrează o oră sau două după ce ajunge de la muncă... se risipește greu... Vorbesc tihnit despre vremurile grele pe care le parcurg. Ar fi în stare să trăncănească ceasuri despre asta, pare să ajute la digestie. Și dorm bine, nu-i pasc insomniile. Desigur, au și griji mai mari, care îi frământă nespus. Una dintre ele este locul unde vor petrece vacanța. E un subiect care apare frecvent și care chiar le sapă o cută sau două între sprâncene. Discuția aici e serioasă, pentru asta aduc harta și diferite plante. Mereu evaluatează, mereu compară, mereu se răzgândesc. În timp, probabil că devine ca un sport de familie. Uneori vorbesc cu cunoșcuții la telefon despre vacanță. E o conversație care îi însuflețește într-adevăr. Nici când vine vorba despre papă nu sunt le fel de implicați în cuvintele lor. Se întâmplă și despre pantofi să vorbească la fel, cu un anumit patos. Sau cu un interes profund, care îi răscolește, le antrenează toată disponibilitatea sufletească. Despre pielea din pantofi,

calitatea tălpii, eleganța siluetei, modernitatea modelului și perfecta ajustare la anotimp... Lucrurile sunt complexe, evident. Aspectele care trebuie luate în considerare multiple. Trebuie să faci de sute de ani asta ca să te pricepi bine. La urma urmei, în pantofi stai mai mult decât în pat, concluzionează Signor. E uimitor că mereu au argumente surprinzătoare, pentru orice. Si explicații amănunțite. Si nu numai Signor și Signora, care au funcții de conducere, ci mai toți. La ghișeu, când vrei să trimiti banii, sau doamna de la *supermercato*, de la vitrina asistată, când îți taie jambonul, sunt gata să îți prezinte avantajele, să disece lucrurile, să explice. De aceea toți par foarte inteligenți. Par siguri pe ei și știu ce vor. Te intimidează cumva. Si mereu politicoși. Dacă ar fi arăgoși, treburile ar fi mai simple, i-ai înjura frumușel și ți-ai vedea de treabă. Așa aproape te simți obligat să cumperi. Ți-e rușine să lasi acolo lucrul pentru care și-au dat atâta osteneală și au risipit tone de zâmbete. Cu vânzătoarele din România chiar îți-e mai lesne! Le ceri de două sau trei ori un lucru și ele se mișcă parcă în reluare, cu sictir, stând cât mai mult cu spatele la tine. E simplu să nu-l cumperi. Poți să i-l dai și de cap, că ai dreptate. Le întrebi ceva și se uită la tine schimonosit, de parcă le-ai arătat jumătate de lămâie. Le deranjezi, vezi bine, de la digestie. Sau de la o bârfă cu colega de raion. Nu ți-ar zâmbi nici în ruptul capului, doar nu ești copilul lor. Si dacă le lasi un bacsăș, se uită urât la tine, mereu e prea puțin. Într-o vreme, în cartier avea o vânzătoare la pâine care mereu își ținea o foaie de varză la picior, căci făcea bine articulațiilor. Nici nu se mai ridica de pe scaun, o rugă să-si ia singurică pâinea din raft. Era în stare să-i țină lectii o oră despre articulațiile ei

inflamate, eficacitatea remediilor naturiste și ce minuni fac foile de varză, dar pesemne nu la ea, fiindcă ea le ținea de vreo doi ani și tot degeaba. Era o femeie în vîrstă care aștepta să iasă la pensie miroșind aburul pâinilor. Era mămoasă și plină de sfaturi, iată că i se face dor de ea... Fiindcă aşa sunt barbarii de dincolo de zid, cam sentimental... Una, două, li se face dor de ceva. De iarba din fața casei, de izvorul de sub coastă, de nu știu care bancă din parc, de miroslul de plăcinte cu bostan sau de vânzătoarea de la pâine... Uneori e și mai rău, externaților din spital li se face dor de infirmiere, proaspăților eliberați din închisoare de gardieni, victimelor de tortionari... Nu-s politicoși, dimpotrivă, ți-o trântesc în față cu plăcere, cu ideea că sunt sinceri. Nu-s civilizați, nici vorbă, vor să se simtă bine pe stradă și oriunde... Descheiați la gură și uneori la șlit... Dacă nu înjură în tramvai sau la magazin, de ce le-a mai dat Dumnezeu limbă?... Dar sunt sentimental... În două minute te îmbrățișează, într-o oră sunt la bere cu tine și după aceea își amintesc cu drag toată viața cum v-ați îmbătat împreună... Și-ar mai fi ceva... Aici își dă seama, numai mergând un pic pe stradă, intrând într-un *supermercato*... toți sunt frumos bărbiériți, pieptănați, cu hainele spălate și călcate, iar când îți zâmbesc, o fac cu toți dintii... În România sunt mulți șirbi... Poate de aceea nici nu par inteligenți... Când ai barba țepoasă și hainele sărăcăcioase, nu mai ai cum să pari deștept... iar dacă îți lipsește și un dinte din față, pari prost de-a binelea!... Venise într-o altă lume... Aceea pe care o văzuse doar dincolo de ecranul televizorului... Nu știa dacă îi place, doar se simtea debusolată... Aa, și avea nevoie de plicul acela lunar... Mare nevoie! Nu ea, cei de acasă... Într-o zi, Signor a recunoscut

că nu știe unde e Madagascarul pe hartă. A spus-o zâmbind, pieptănăt, cu toți dintii și a părut un lucru normal... Un dintre, unul singur să-i fi lipsit și ce-ar mai fi îndrăznit să râdă de el! Madagascarul? Chiar să nu știi unde e Madagascarul? Ha, ha, ha! Când eram eu la școală, luai patru să nu fi știut o banalitate ca asta!, aşa i-ar fi spus, un singur dintă să-i fi lipsit. Dar Signor îi avea pe toți. Și nu numai el, toți pe care îi întâlnise aveau toți dintii... Dar ceasul! Cât să fie ceasul?

E unspre douăzeci și trei. Nona s-a liniștit. Casa e tăcută ca o butie de smoală. Trage cu urechea și spre etaj, însă nu se aude decât secundarul ceasului de perete. Țăcăne țanțos. Laura trebuie să fie aciuată pe afară, în întuneric, însă nu are cum să o depisteze. Intră în cameră și face lumina să clipească, după consenț. Din nou frica îi dă târcoale, simțurile își au zbârlit. În casa onorabilului domn Bosse va mai intra o româncă, probabil că deja proprietarul are coșmaruri. Din fericire, lucrurile nu au alergie la străini, altfel casa le-ar strănută cât colo, în stradă sau chiar până la Terminii. Merge în vârful picioarelor. Deschide ușa cu precauție și spaimă, de parcă ar crăpa capacul unui sicriu să vadă ce e înăuntru. Cum face doi pași în afară, becul de deasupra ușii se aprinde, iar ei îi sare inima ca o broască, până în gât. Încremenesc. Sentimentul vinovăției îmbujorează. Umerii îi cad de rușine, capul se înclină. Se și vede pe prima pagină a ziarelor și pe sticla televizoarelor. Toată Italia privind-o cu dispreț, în timp ce stă la masă și papă numai bun. Două românce au încercat să jefuiască familia la care una dintre ele era badantă. *Prosciutto*. Nimici nu avea să o credă. *Mozzarella*.

Presimtise că avea să se termine rău. *Aceto balsamico tradizionale di Modena*. Gata, toate visurile legate de România s-au făcut scrum, cât ai clipi din bec. Așteaptă o voce metalică și amenințătoare care nu vine de nicăieri. Așteaptă guri de pușcă, zăngănit de cătușe, scuipat în față. Dar în față, în fața portii, nu e decât Laura, care îi flutură din mână, inconștient de veselă. Își arată dinții de bucurie și îi are pe toți. Privește în jur, iar în întuneric nu sunt decât arbori, nici urmă de om. Răsuflă ușurată. Mai că-i vine a chiui de fericire când își dă seama. Becul de deasupra ușii e cu senzor de mișcare. Își dă seama că în câteva secunde a transpirat ca un cosăș, iar acum i s-a făcut frig. Hai, fată, ce dracu', acu admirî peisajul? o ia Laura tare, în șoaptă, când se apropie. Îi face semn să tacă, cu degetul în dreptul buzelor. Nici „ssss“ nu îndrăznește să rostească. Deschide poarta cu precauții și Laura se strecoară înăuntru. Prietena ei trăsnește a bere de la o poștă. Și are chef de glume, încearcă să o gâdile în timp se îndreaptă pâș-pâș spre casă. Găsește asta destul de energivant, mai ales că frica încă îi zbârnâie sub piele. La o adică, în orice moment ar putea fi descoperite.